

[Albertsen]

har måttet foretage den disposition, så er det velbegrunderet ud fra et sparehensyn og ud fra et pladshensyn. Når indenrigsministeren i den forbindelse udtaler mange beklagelser, må jeg sige, at jeg har svært ved at se logikken i først at bidrage til beskæringen af kommunernes budgetter og derefter nærmest at bebrejde dem, at de tager konsekvensen, eller rettere sagt: de tvinges til at tage konsekvensen af disse besparelser. Derfor mener jeg ikke, at der er sammenhæng mellem beklagelserne og den politik, man på dette område har realiseret.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jo, det synes jeg nu nok der er. Hvis man sad i Københavns kommune, kunne man vel sige, at det ikke er urimeligt, når man stilles over for nogle besparelser – det erkender jeg der er tale om – at man tilpasser kapaciteten, en drøftelse, man i øvrigt har haft i adskillige år, hvor man har haft denne kapacitet.

Til fru Aase Olesen skal jeg sige, at selvfølgelig vurderer vi i indenrigsministeriet økonomien, men det går nu mere på, om det er en økonomisk uforsvarlig handling, man foretager, altså om økonomien eskalerer, om jeg så må sige. Det er meget vanskeligt for os at gå ind i det økonomiske spørgsmål, når kommunen selv mener at præstere en besparelse.

Om det er det billigste, er kommunens egen vurdering. Den bestemmer selv, hvordan den vil prioritere, hvordan den vil tilpasse sin kapacitet. Det har vi ingen mulighed for at gå ind i. Vi har heller ingen mulighed for at gå ind i, hvad man fra Københavns kommunes side vil gøre med Stenslettegård. Selvfølgelig har man også dér gjort sig nogle overvejelser om, hvad det skal bruges til. Når Københavns kommune vurderer sin kapacitet, så er det klart, at de bliver nødt til at tage hensyn til deres kapacitet og ikke til andres.

Det får mig til at sige, at jeg er særdeles ked af den godkendelsesbeføjelse, som ligger i indenrigsministeriet på disse områder. Der er faktisk tale om en illusion: man skal sidde og godkende noget, som man måske ikke altid synes er så forfærdelig godt, men også noget, som man reelt ikke har mulighed for at sige god for eller at nægte at godkende.

Aase Olesen (RV):

Jeg er meget glad for det sidste, ministeren sagde her, og selvfølgelig også for den beklagelse over de faktiske forhold, ministeren gav udtryk for i sit første svar. Jeg synes, der kan være god grund til, at vi her i folketinget tager hele den godkendelsesprocedure op, og jeg synes, at ministerens indlæg her til sidst lover godt med hensyn til at se på, om det er en rimelig måde, vi har indrettet denne godkendelsesprocedure på.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Til det sidste ganske kort: jeg er meget interesseret i, at vi kommer af med en godkendelsesbeføjelse, som i virkeligheden er hul. Jeg kan sige til fru Aase Olesen, at finansministeren i dag fremlægger en redegørelse om modernisering, som bl. a. indeholder, at denne godkendelsesbeføjelse til ministeren falder bort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 230

12) Til *justitsministeren* af:

Aase Olesen (RV):

»Finder ministeren, at lovgivningen i tilstrækkelig grad sikrer psykiatriske patienters retssikkerhed i forbindelse med vilkårlige rokader af patienter som led i en spareplan?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet stilles i sammenhæng med et samtidigt spørgsmål til indenrigsministeren. Der ønskes især svar på, om flytningen af beboerne på Lindegården, der helt tilfældigt skal undgælde for nedlæggelsen af en anden institution, Stenslettegård, ikke både juridisk og etisk strider mod de krav til retssikkerhed som de psykiatriske patienter og deres pårørende efter ministerens opfattelse har eller burde have krav på.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ligesom indenrigsministeren har jeg stor forståelse for de hensyn af menneskelig art, som ligger bag fru Aase Olesens spørgsmål. Jeg forstår godt, at det kan være en ubehagelig oplevelse for vanskeligt stillede langtids-